Les 4 - Romeine 4

Abraham as voorbeeld

4 1 Wat sal ons dan sê het Abraham,
ons stamvader na die liggaam,
verkry? 2 As Abraham inderdaad
op grond van sy dade regverdig
verklaar is, het hy rede om hom daarop
te beroem. Maar nie voor God nie. 3
Want wat sê die Skrif? “Abraham het
God geglo, en God het sy geloof vir
hom as regverdiging gereken.” 4
Iemand wat werk, se loon word nie as
'n guns gereken nie, maar as iets wat
hom toekom. 5 Iemand wat egter nie
werk nie, maar glo in die Een wat die
goddelose regverdig verklaar – vir hom
word sy geloof as regverdiging
toegereken. 6 So noem ook Dawid die
mens geseënd vir wie God
regverdiging toereken, sonder werke: 7
“Gelukkig is hulle wie se wettelose
dade vergewe, en wie se sondes
bedek is; 8 Gelukkig is die mens vir
wie die Here die sonde hoegenaamd
nie toereken nie.” 9 Is hierdie seën dan
net vir die besnedenes, of ook vir die
onbesnedenes? Ons sê tog: “Abraham
se geloof is vir hom as regverdiging
gereken.” 10 Wanneer is dit vir hom
toegereken? Toe hy reeds besnede
was, of toe hy nog onbesnede was?
Nie toe hy besnede was nie, maar toe
hy onbesnede was. 11 Hy het die teken
van die besnydenis as 'n seël ontvang
– 'n seël van die geregtigheid van die
geloof wat hy gehad het terwyl hy
onbesnede was. So het hy die vader
geword van almal wat glo terwyl hulle
onbesnede is, sodat dit ook vir hulle as
regverdiging toegereken kon word. 12
So het hy ook die vader geword van
hulle wat nie bloot besnede is nie,
maar wat boonop in die voetspore volg
van ons vader Abraham, wat geglo het
toe hy nog onbesnede was.

Ontvangs van die belofte van God deur geloof

13 Die belofte dat hy die wêreld as
erfdeel sou ontvang,* het nie deur die
wet na Abraham of sy nageslag gekom
nie, maar deur die •geregtigheid van
die geloof. 14 *Immers, as mense op
grond van die wet erfgename is, het
die geloof betekenisloos geword en die
belofte sy krag verloor. 15 Dit is tog die
wet wat toorn meebring; maar waar
daar geen wet is nie, is daar ook geen
oortreding nie. 16 Daarom het die
belofte op geloof berus, sodat dit
volgens genade kon vasstaan vir
Abraham se hele nageslag, nie net vir
hulle wat op grond van die wet leef nie,
maar ook vir hulle wat op grond van
Abraham se geloof leef. Hy is ons
almal se vader, 17 soos daar geskryf
staan: “Ek het jou die vader van baie
nasies gemaak” – dit was hy in die oë
van die God in wie hy geglo het, wat
die dooies lewend maak, en dit wat
nog nie bestaan nie, tot bestaan roep.*
18 Hy het teen alle verwagting in bly
hoop, en geglo dat hy die vader van
baie nasies sou word, soos daar gesê
is: “Só sal jou nageslag wees.”* 19 Sy
geloof het nie verswak nie, al het hy
besef dat sy eie liggaam reeds so te sê
dood was – hy was reeds ongeveer
100 jaar oud – en dat Sara se
moederskoot ook reeds dood was. 20
Met die belofte van God in gedagte,
het hy nie in ongeloof verval en begin
twyfel nie; trouens, hy het sterker
geword in die geloof, en het die eer
aan God gegee. 21 Hy was vas daarvan
oortuig dat God dit wat Hy beloof het,
ook kan doen. 22 Daarom “is dit vir
hom as regverdiging gereken”. 23 Dat
dit vir hom as regverdiging gereken is,
is nie net ter wille van hom opgeskryf
nie, 24 maar ook ter wille van ons vir

wie dit toegereken sal word, ons wat glo in Hom wat Jesus, ons Here, uit die dood opgewek het. 25 Hy is ter wille van ons oortredings oorgelewer, en ter wille van ons regverdigmaking opgewek.

Bible Society of South Africa. Die Bybel 2020-vertaling (Hoofletteruitgawe) (Afrikaans Edition) (pp. 3586-3588). Bybelgenootskap van Suid-Afrika. Kindle Edition.

Abraham is Ons Vader

Romeine 4 is die groot geloofshoofstuk in Romeine, en saam met Hebreërs 11 binne die NT. Sedert die Hervorming word Abraham voorgestel as die model van redding deur geloof, teenoor redding deur werke. Geloof in hierdie paradigma is individueel en gaan oor redding—Abraham is 'n tipe van die persoon wat deur geloof gered word. Ernst Käsemann gebruik byvoorbeeld Abraham in Romeine 4 om die klassieke interpretasie te stel, "geloof in Paulus ... is die handeling en besluit van die individuele persoon, en is dus 'n antropologiese en nie primêr 'n ekklesiologiese konsep nie" (1980:109).

Maar alle antieke interpreteerders van Paulus deur Augustinus het die verwysing na Abraham as korporatief, nie individueel nie, verstaan. Abraham as die vader van die geloof is die verteenwoordigende figuur van alle mense; hy sluit beide heidene en Jode van geloof in. Romeine 4 handel oor die aard van die volk van God. Die Abraham-verhaal ondersteun die bewering dat die openbaring van die geregtigheid van God deur die getrouheid van Jesus beide heidene en Jode by God se volk insluit ter vervulling van God se verbond met Israel. Heidene hoef nie Jode te word, dit wil sê, besny te word, om kinders van Abraham te wees, om lede van God se volk te word nie.

Omdat Abraham ons vader is, staan alle lede van God se volk op dieselfde gelyke speelveld. Ons word lede van God se volk op dieselfde basis, deur geloof en gehoorsaamheid, as alle ander gelowiges. Kinders wat dieselfde God (3:27–31) en dieselfde vader (Abraham) het, moet eerder met mekaar vrede maak as om met mekaar te veg soos in hfst. 14–15.

Toews, J. E. (2004). Romeine (bl. 129). Scottdale, PA: Herald Press.

4:1–3 Hoofstuk 4 dien as duidelike bewys dat die beginsel van regverdigmaking deur geloof, afgesien van werke van enige aard, in werklikheid die beginsel was wat in die Ou Testament geld. Dit was nie een of ander nuwe leerstelling wat Paulus op die toneel gebring het nie. Hy het sy lesers gevra om te oorweeg wat geleer kan word uit die ervaring van Abraham, die groot patriarg van die Joodse nasie. Wat het hy ontdek?

Die Jode van Jesus se tyd het Abraham as die primêre voorbeeld van regverdigmaking deur werke beskou. Die apostel Jakobus kon sonder vrees vir weerlegging vra: “Was ons voorvader Abraham nie as regverdig beskou vir wat hy gedoen het toe hy sy seun Isak op die altaar geoffer het nie?” (Jak 2:21). So die bewering dat God mense aanvaar op grond van persoonlike vertroue eerder as nakoming van die wet blyk dus in stryd te wees met die beginsel wat by Abraham geld.

Mounce, R. H. (1995). Romeine (Vol. 27, pp. 121–122). Nashville: Broadman & Holman Uitgewers.